

Sygn. akt II AKa 34/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Andruszkiewicz

Sędziowie: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

SSA Krzysztof Ciemnoczołowski

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Bielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku del. do Prokuratury Rejonowej (...) w G. D. R.

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 r.

sprawy

T. W. s. J., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt **IV K 242/16**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w pkt.I orzeczoną karę podwyższa do 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności ;
2. w pkt.IX uchyla orzeczenie o opłacie wymierzonej oskarżonemu;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. na mocy art. 62 kk orzeka system terapeutyczny wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (1) Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

V. wymierza oskarżonemu kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał sprawę **T. W.** oskarżonego o to, że w dniu 13 czerwca 2016 r. w G. działając z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia V. C., przytrzymując za odzież w/w i używając ostrokrawędzistego narzędzia w postaci noża, dwukrotnie ugodził nim pokrzywdzonego oraz usiłował zadać kolejny cios, powodując dwie rany brzucha, z których jedna głęboka rana kluto - cięta w lewym dole biodrowym o długości ok. 8 cm skutkowałą

uszkodzeniem w obrębie jej kanału mięśnia prostego brzucha, perforacją (przedziurawieniem) o średnicy ok. 0,5 cm i wytrzewieniem (wydostaniem się na zewnątrz jamy brzusznej) jelita, nacięciem naczyń nabrzuszných dolnych lewych oraz masywnym krwawieniem do jamy otrzewnej - krwiakiem o objętości 1500 ml krwi i skrzepów, co spowodowało u pokrzywdzonego ciężką chorobę realnie zagrażającą życiu, a druga rana w okolicy pachwiny prawej w postaci powierzchownej rany klutej uda spowodowała naruszenie czynności narządu ciała trwające poniżej 7 dni, czym działał na szkodę (...)C., to jest o popełnienie przestępstwa z art.13 § 1 kk w zw. z art.148 § 1 kk w zb. z art.156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 24 października 2017r. w sprawie sygn. akt IV K 242/16:

oskarżonego T. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego aktem oskarżenia czynu z tym ustaleniem, że rana kluto - cięta w lewym dole biodrowym spowodowała chorobę realnie zagrażającą życiu, czyn ten zakwalifikował z art.13 § 1 kk w zw. z art.148 § 1 kk w zb. z art.156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk i za to skazał, a przy zastosowaniu art.11 § 3 kk na podstawie art.148 § 1 kk wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności,

na podstawie art.63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 czerwca 2016r. do dnia 24 października 2017r.,

na podstawie art.46 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego V. C. kwotę 10.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

na podstawie art.44 § 2 kk orzekł o przepadku dowodu rzeczowego w postaci noża typu szczyryk o metalowej rękojeści zarejestrowanego pod pozycją (...) przechowywanych przedmiotów Magazynu Dowodów Rzeczowych Biura Podawczego Sądu Okręgowego w Gdańsku,

na podstawie art.230 § 2 kpk zwrócił oskarżonemu dowód rzeczowy w postaci kurtki koloru szarego zarejestrowany pod pozycją (...) przechowywanych przedmiotów Magazynu Dowodów Rzeczowych Biura Podawczego Sądu Okręgowego w Gdańsku,

na podstawie art.230 § 2 kpk dowód rzeczowy w postaci banknotu o nominale 20 PLN o numerze seryjnym (...) stanowiący depozyt wartościowy o numerze (...) przechowywany w Kasie Sądu Okręgowego w Gdańsku zwrócił sklepowi (...) w G. ul. (...),

na podstawie § 80 ust. 2 Regulaminu urzędowania sądów powszechnych orzekł o przechowaniu dowodu rzeczowego w postaci substancji o barwie jasno - czerwonej w Magazynie Dowodów Rzeczowych Biura Podawczego Sądu Okręgowego w Gdańsku pod pozycją (...),

na podstawie art.29 ustawy z dnia 26 maja 1982r. - Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust.1 pkt 2 i ust.2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002r. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. (1) - Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 1.918,80 zł. w tym VAT tytułem zwrotu kosztów obrony oskarżonego z urzędu,

na podstawie art.1, 2 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych i art.626 § 1 kpk w zw. z art.627 kpk wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 600,-zł. i obciążył go pozostałymi kosztami procesu.

Apelacje od wyroku wywiedli: obrońca oskarżonego oraz Prokurator Prokuratury Rejonowej (...) w G..

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego T. W. zarzucając mu rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego T. W. kary poprzez orzeczenie jej w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności, podczas gdy należała ocena wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary, a w tym przede wszystkim: uwzględnienie bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, rodzaju naruszonego dobra, jak również motywów i pobudek oraz zachowania oskarżonego - także

bezpośrednio po zdarzeniu, formy jego zamiaru, działania w stanie nietrzeźwości, w miejscu publicznym, a także uprzedniej karalności oskarżonego - w tym za przestępstwo z zastosowaniem przemocy, przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonego surowszej kary pozbawienia wolności, spełniającej w ten sposób swoje cele w zakresie indywidualnego, jak i społecznego oddziaływania.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonego T. W. kary 15 lat pozbawienia wolności, zaś w pozostałym zakresie o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, że oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego V. C. przytrzymując go za odzież i używając ostrokrawędzistego narzędzia w postaci noża powodując ranę kłuto-ciętą w lewym dole biodrowym powodującą chorobę realnie zagrażającą życiu oraz drugą ranę w okolicy pachwiny prawej w postaci powierzchownej rany kłutej uda powodującą naruszenie czynności narządu ciała trwające poniżej 7 dni, w sytuacji gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można ustalić, że oskarżony obejmował swoim zachowaniem zamiar spowodowania skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego V. C., a w związku z tym, że oskarżony wypełnił znamiona zarzucanego mu przestępstwa.

Wniósł o zmianę lub uchylenie wyroku Sądu I instancji w całości lub w części oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu powiększonych o kwotę podatku od towarów i usług według norm przepisanych bowiem nie zostały one uiszczone ani w części ani w całości.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego jest niezasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie. Apelacja wywiedziona natomiast przez oskarżyciela publicznego jest częściowo zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności Sąd II instancji odniesie się do apelacji obrońcy oskarżonego, gdyż jest ona dalej idąca. Na wstępie, przed przejściem do oceny postawionych zarzutów wskazać należy na niejasność sformułowanych wniosków apelacji. Skarżący wniósł o zmianę lub uchylenie wyroku w całości lub w części nie wskazując o jakie zmiany wnosi lub co ma być następstwem uchylenia wyroku. Wprawdzie sąd odwoławczy nie jest związany wnioskami apelacji ale od profesjonalnego pełnomocnika oczekuje formułowania ich w sposób prawidłowy. Podnieść również godzi się, że w uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał na obrazę przepisów postępowania (str.3), podczas gdy zarzut oparty o przepis art.438 pkt 2 kpk nie został zawarty ani w petitum apelacji, ani w jej uzasadnieniu. Od profesjonalnego pełnomocnika, jakim jest adwokat sąd odwoławczy natomiast wymaga spójności we wnoszonych pismach procesowych.

Nie ma racji obrońca oskarżonego twierdząc, że Sąd Okręgowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych ustalając, iż oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego. Powoływanie się na orzecznictwo sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, które Sąd Apelacyjny zna i z których tezami zgadza się, nie może przynieść oczekiwanego rezultatu, skoro orzeczenia te nie mają odniesienia do realiów rozpoznawanej sprawy. Podobnie jak podnoszenie znacznego ograniczenia poczytalności sprawcy na jego zamiar, skoro biegli psychiatrzy w swej opinii (niekwestionowanej przez skarżącego), nie stwierdzili warunków z art.31 § 2 kk u oskarżonego T. W.. Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego, że treść opinii: sądowo – psychologicznej i sądowo – psychiatrycznej mogą stanowić podstawy do uznania, że oskarżony w inkryminowanym czasie nie działał z zamiarem bezpośrednim popełnienia przypisanego mu przestępstwa. Odniesienia do realiów rozpoznawanej sprawy nie ma również wskazywanie na niewłaściwe traktowanie oskarżonego jako osoby działającej na zimno i z wyrachowaniem, skoro Sąd Okręgowy takiego zachowania oskarżonemu nie przypisał dostrzegając (podobnie jak skarżący), że w inkryminowanym czasie znajdował się on pod wpływem alkoholu. Oskarżony znał reakcję swojego organizmu na spożywanie alkoholu (agresja), co jednak - wbrew twierdzeniom apelującego – nie skutkuje uznaniem, że przypisany mu zamiar usiłowania zabójstwa jest bezzasadny.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji, że miejsce zadania ciosów stanowi jeden z elementów pozwalających przypisać oskarżonemu działanie z zamiarem zabójstwa. Nie podziela zatem tym samym oceny apelującego, co do tej kwestii. Nie sposób również zgodzić się ze skarżącym, że skutkiem jednego z ciosów nie mogłaby być śmierć pokrzywdzonego, skoro biegła J. C. w swej opinii stwierdziła, że pokrzywdzony ze wskazań życiowych wymagał pilnego leczenia chirurgicznego a spowodowana przez oskarżonego rana kłuto – cięta w okolicy dołu biodrowego stanowiła zagrożenie dla życia pokrzywdzonego. Tożsamą diagnozę, tj. zagrożenie dla życia pokrzywdzonego postawił również biegły M. K. (2) (k.65 akt sprawy), na którego powołuje się skarżący. Tezie obrońcy o tym, że oskarżony w sposób silny trzymał nóż wbity w brzuch pokrzywdzonego przeczą ustalenia sądu poczynione w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy co do tego, że oskarżony wykonywał dynamiczne ruchy prawą ręką zadając ciosy pokrzywdzonemu. Odniosła się również do tego biegła J. C., na którą powołuje się apelujący, wskazując, że w realiach rozpoznawanej sprawy nie mogło dojść do nadziania się pokrzywdzonego na nóż. Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego, że poszerzenie rany mogło zostać spowodowane działaniami obronnym pokrzywdzonego (szarpanie się). Brak jest bowiem podstaw do podzielenia stanowiska skarżącego, że opisywane przez niego szarpanie się pokrzywdzonego w czasie gdy oskarżony wbijając nóż w jego brzuch silnie go przytrzymał miało miejsce. Nie znajduje to bowiem oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym a skarżący nie wskazuje na takie dowody a jedynie snuje przypuszczenia w tej kwestii. Tymczasem w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd Okręgowy ustalił, że pokrzywdzony odepchnął oskarżonego po pierwszym ciosie, ten jednak podszedł do niego ponownie i zadał kolejny cios, po czym wykonał jeszcze jeden ruch prawą ręką, który jednak został zablokowany przez pokrzywdzonego. Opisane zachowanie oskarżonego, tj. zadanie kolejnego ciosu oraz nieprzerywanie ataku również wskazują na prawidłowo przyjętą przez Sąd Okręgowy kwalifikację czynu mu przypisanego. Okoliczności tej nie zmienia podnoszony przez skarżącego fakt, że druga rana zadana pokrzywdzonemu miała charakter powierzchowny. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że podejmowanie przez pokrzywdzonego działań obronnych nie mogłoby skutkować uznaniem, że przypisany oskarżonemu zamiar pozbawienia go życia nie znajduje podstaw.

Sąd Apelacyjny nie podziela również poglądu skarżącego, że długość ostrza scyzoryka, jakim posługiwał się oskarżony w inkryminowanym czasie wyklucza przypisanie mu zamiaru zabójstwa. Nie sposób bowiem oddzielić kwestii narzędzia jakim posługiwał się oskarżony od opisanego wyżej sposobu jego działania. Wskazać również należy na siłę z jaką został zadany pierwszy cios, skoro długość rany (8 cm) przekroczyła długość ostrza (6,5 cm). Na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że błędnie Sąd Okręgowy wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (str.28), że ostrze to miało 9,5 cm. Podany wymiar bowiem to przybliżona długość całego scyzoryka (k.458 akt sprawy). Błąd we wskazanym wyżej zakresie pozostaje jednak bez wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego, w szczególności na kwalifikację prawną przypisanego mu czynu i ustalony zamiar z jakim działał w inkryminowanym czasie. Jak bowiem wyżej wskazano, stosunek długości ostrza do długości rany świadczy o sile z jaką oskarżony zadał pierwszy cios. Okoliczności podnoszone w apelacji, że oskarżony używał tego scyzoryka na co dzień (zrywanie gałęzi dla psa) oraz że sprawcy chcący popełnić zabójstwo używają noży o dłuższych ostrzach nie może skutecznie podważyć ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji co do zamiaru działania oskarżonego w inkryminowanym czasie. Jedyną okolicznością przesądzającą o zamiarze zabójstwa nie mogłoby być bowiem fakt przyniesienia na miejsce zdarzenia noża z dłuższym niż 6,5 cm. ostrzem i uczynienie tego ze z góry powziętym zamiarem zabójstwa. Sąd Okręgowy nie przypisał wszak oskarżonemu premedytacji w działaniu, tj. zaplanowania zabójstwa i przygotowania w tym celu narzędzia.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy nie pominął żadnych okoliczności, które mają wpływ na prawnokarną ocenę zachowania oskarżonego T. W. (zarówno podmiotowych jak i przedmiotowych), w szczególności tych wymienionych na str.6 apelacji.

Reasumując zatem, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego i w tym zakresie prawidłowo ustalił stan faktyczny przypisując oskarżonemu T. W. popełnienie przestępstwa z art.13 § 1 kk w zw. z art.148 § 1 kk w zb. z art.156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk.

Odnosnie apelacji oskarżyciela publicznego.

Rację ma skarżący podnosząc zarzut oparty o przepis art.438 pkt 4 kpk, choć żądanie kary 15 lat pozbawienia wolności w realiach rozpoznawanej sprawy nie znajduje – w ocenie Sadu Apelacyjnego – uzasadnienia. Wymierzona oskarżonemu kara 8 lat pozbawienia wolności jawi się jednak jako rażąco niewspółmiernie łagodna. Odnosząc się do tego zarzutu wskazać należy, że bezsprzecznie Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować.

Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.53 kk. Na gruncie art.438 pkt.4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Innymi słowy zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczone karę, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Mając na względzie, by rozmiar represji karnej był w pełni adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i winy oraz spełniał swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także by uwzględniał wpływ, jaki orzeczone karę powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, jak i potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawca jest sprawiedliwie karany, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do utrzymania wymiaru kary orzeczonej przez Sąd I instancji wobec oskarżonego T. W. za przypisany mu czyn.

Odnosząc się do argumentów zawartych w uzasadnieniu apelacji oskarżyciela publicznego wskazać należy na trafne spostrzeżenie, że uznanie przez Sąd Okręgowy za jedyną okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary tego, że koszty leczenia pokrzywdzonego pokryte przez firmę, w której pracował zostały następnie potrącone z emerytury oskarżonego, nie może uzasadniać kary w najniższym ustawowym wymiarze. Podkreślenia wymaga, że to syn oskarżonego zdecydował o wypłaceniu zadośćuczynienia pokrzywdzonemu ze środków swojej firmy, w której pokrzywdzony był zatrudniony. Nie była to zatem inicjatywa oskarżonego, na co trafnie wskazał skarżący podnosząc, że znacząco umniejsza to wagę tej okoliczności jak łagodzącej przy wymiarze kary. Pieniądze te zostały przekazane pokrzywdzonemu niezależnie od decyzji jaką w przedmiocie ich zwrotu na konto firmy podjąłby oskarżony. Pozostałe okoliczności mające wpływ na wymiar kary, które wymienił oskarżyciel publiczny we wniesionym środku odwoławczym zostały uwzględnione i należycie ocenione również przez Sąd Okręgowy.

Finalnie wskazać również godzi się, że orzeczone wobec oskarżonego karę ma również za zadanie spełnienie dyrektyw prewencji ogólnej, wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 9.05.2002r. w sprawie II Aka 526/01 stwierdził: „Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących (zob.KZS 3/91 poz.8). Orzeczone karę winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. (...) Karę jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie porządkanych postaw. Chodzi bowiem o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa” (KZS 2002/10/69). Pogląd taki znajduje potwierdzenie w ugruntowanym i zachowującym swą aktualność orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz: wyrok składu 7 sędziów z dnia 25.02.1981r. w sprawie V KRN 343/80, OSPiKA 1981/11/199; wyrok z dnia 30.12.1977r. w sprawie V KR 190/77, OSNKW 1978/4/44;

wyrok z dnia 22.03.1974r. w sprawie IV KRN 6/74, OSNKW 1974/7-8/134; wyrok z dnia 15.10.1982r. w sprawie IV KR 249/82, OSNKW 1983/6/41) i w pełni aprobuje go sąd odwoławczy orzekający w powyższej sprawie.

Sąd II instancji podziela zatem pogląd skarżącego, że orzeczona wobec oskarżonego T. W. kara (jednostkowa, nie zaś łączna jak – zapewne na skutek oczywistej omyłki pisarskiej - wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku – str.30) jest niewspółmiernie łagodna a mając na uwadze powyższe wywody, ogólne i szczególne zasady wymiaru kary wskazane w art.53 § 1 i 2 kk uznał, że karą współmierną, uwzględniającą te wszystkie elementy w odniesieniu do oskarżonego T. W. będzie kara 10 lat pozbawienia wolności. Kara ta bowiem jest w pełni współmierna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, powinna spełnić zarówno cele zapobiegawcze w stosunku do oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary nie sposób uznać aby w realiach rozpoznawanej sprawy karą sprawiedliwą była wnioskowana przez oskarżyciela publicznego w wywiedzionej apelacji kara w maksymalnym ustawowym wymiarze. Przy dostrzeżeniu przez Sąd Okręgowy wszystkich okoliczności obciążających i nadaniu nadmiernej wagi wskazanej wyżej jedynej okoliczności uznanej za łagodzącą oraz biorąc pod uwagę fakt, że pochod przestępstwa z art.148 § 1 kk zatrzymał się na etapie usiłowania, wymierzenie oskarżonemu T. W. kary 15 lat pozbawienia wolności, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nosiłoby znamiona rażącej surowości.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego T. W. karę pozbawienia wolności podwyższył do 10 lat. Uchylił w związku z tym orzeczenie o opłacie za postępowanie przed Sądem I instancji, którą oskarżony został obciążony.

Nadto, w oparciu o przepis art.62 kk orzekł terapeutyczny system odbywania kary pozbawienia wolności opierając się w tym względzie na opinii biegłej psycholog, która wskazała na konieczność podjęcia przez oskarżonego leczenia psychiatrycznego oraz terapii w związku z uzależnieniem od alkoholu.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako trafny Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy nie stwierdzając zaistnienia zarówno przesłanek z art.440 kpk, jak i bezwzględnych przesłanek odwoławczych, o których mowa w przepisie art.439 kpk.

Na mocy przepisów § 4 ust.1 i 3 oraz § 17 ust.2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 1016, poz.1714) Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu T. W. w postępowaniu odwoławczym.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze oraz o opłatach za obie instancje orzeczono na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.634 kpk, art.1, art.2 ust.1 pkt 6, art.10 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążając nimi oskarżonego. Brak jest bowiem podstaw do zwolnienia go od obowiązku ich ponoszenia.